

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 43. Vita S. Bernardi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

favere videri poterant, Summo Pontifici Sæcul. XII.
 exposuissent, obtinuerunt epistolam, & A.C. 1117.
 ipsam Beneventi datam, ac ad Henricum
 Regem directam, in qua Pontifex dicit;
 illum virum, qui Archiepiscopus Eboracensis electus fuisset, hac Sede in nullo p. 92.
 auditum Judicio privatum fuisse, quod
 Constitutionibus Canonicis adversaretur. Se vero nec privilegiis Ecclesiæ
 Eboracensis, nec Cantuariensis nocere
 velle, & postquam Archiepiscopus electus iterum restitutus fuerit, si illæ Ecclesiæ
 dissiderent, causam in Judicio Papali partibus præsentibus esse discutendam. Hæc in isto negotio, Paschali II.
 Pontifice, gesta sunt.

§. XLIII.

Vita S. Bernardi.

At Tecelinus quoque S. Bernardi parens, qui omnibus filiis orbatu in sua domo remanserat, ad eos Claramvallem vit. Bern. l. 1. c. 6. n. 30.
 venit, & cum ipsis vitam monasticam
 amplexus, haud multo post tempore, fortunatus senex mortem oppetiit. Ejus
 filia Humbelina, novissima omnium, totam se Deo consecravit. Hæc in matrimonio collocata, opulenta, & sæculi moribus vivens, quadam die, ducente Deo, ad invisendos fratres suos venit; cum vero incederet comptissima, & ancillarum turba stipata, Bernardus e cella exire
 &

Sæcul. XII. & sororem salutare non est dignatus, nec
A.C. 1117. ullus alius fratrum ipsius venienti occur-
 rit, nisi ad monasterii januam stans An-
 dreas, qui limina subeuntem vas spurcè-
 tiis plenum & splendide coopertum com-
 pellavit, ut vestium luxum redargueret.
 Illa, obortis lacrymis, *peccatrix sum*, in-
 quit, *fateor, sed pro peccatoribus utique*
Jesus Christus mortuus est. Et quia pec-
catrix sum viros Sanctos quæro, venit
Bernardus, frater meus, nam quæcunque
præscripserit, factura sum. Adest ergo
 cum reliquis fratribus Bernardus, qui
 eam a marito non posse separari intelli-
 gens suavit, ut saltem sæculi pompam &
 fastum in vestitu fugeret, & Matris suæ,
 piissimæ mulieris, modestiam imitaretur.
 Humbelina domum reversa, quæ S. Ber-
 nardus facienda suggesserat, stupentibus
 omnibus, exsecuta est; nam exinde fe-
 mina nobilis, juvenis, & delicata vitam
 ab omni mundi tumultu abhorrentem
 ducere cœpit, jejuniis, vigiliis & oratio-
 ni intenta. Ita duobus annis cum mari-
 to fuit, qui eam tanquam Templum Spi-
 ritus Sancti reveritus, discedendi &
 Deum vocantem sequendi potestatem
 fecit. Quare illa ad Monasterium Julia-
 cense in Diocesi Lingonensi, haud diu
 abhinc pro illis mulieribus conditum,
 quarum mariti se se Claravalle S. Bernar-
 di Disciplinæ subjecerant, se recepit, &
 reli-

vit. c. 4. n. 19.

reliquum vitæ tempus tam pie transegit, ut defunctæ honores, Sanctis mulieribus exhiberi soliti, vigesima prima Augusti in Ordine Cisterciensi, concessi fuerint.

Sæcul. XII.

A.C. 1117.

c. 7. n. 32.

Biennio ferme post quam S. Bernardus Claravalle habitare cœpisset, nimius vitæ rigor tam gravem morbum ei conciliavit, ut omnes vel Sancti Viri mortem vel languorem ipsa morte tristiores expectarent. Ita ægrotantem Guilielmus de Campellis, Episcopus Catalaunensis, invisens, non modo se sperare, dixit, quod ipsi vitam servaturus esset, sed etiam fore, ut integræ sanitati restitueretur, si ipsius consiliis obsequi vellet, & corpus suum melius haberi pateretur. Quia vero Abbas eo adduci non poterat, ut de rigore observantiæ suæ quidquam dimitteret, contulit se Episcopus ad Cisterciensium Capitulum, quod tunc a paucis Abbatibus, illius Ordinis membris, celebrabatur, & ante eorum pedes in terram prostratus, petiit, ut Abbatem Bernardum ad unius anni spatium ipsius obedientiæ & Disciplinæ subjicerent. Ipsi tanto Præsuli & tam supplici quidquam denegare non ausi concesserunt quod optabat. Itaque Claramvallem reversus Episcopus Abbati extra Claustrum Cellam construi iussit, vetuitque, ne vel in alimentis vel in quacunque alia re rigorem Regulæ observare cogeretur, vel quis-

Sæcul. XII. quisquam negotia domestica referendo
A.C. 1117. quiescenti incommodus ac molestus ac-
 cideret. In illo secessu Bernardus, soli
 Deo vivens, Paradisi delicias præcipie-
 bat; duobusque Abbatibus ad se diver-
 tentibus & sciscitantibus, ut valeret, sub-
 ridens, & illa, quæ ipsi innata erat, comi-
 tate, respondit: *Ego quidem optime va-
 leo, ego, inquam, cui prius homines ratio-
 ne præditi obediebant, & nunc, justo Dei
 iudicio, animali, rationis experti, subji-
 cior.* Hoc nomine denotabat quemdam
 hominem rusticum & rudem, cujus re-
 gimini, cum se Bernardum sanaturum esse
 jactitasset, Episcopus & Abbates ejus Fra-
 tres infirmum tradiderant. Quippe im-
 peritus iste medicus Sancto Viro cibos
 præbebat, quibus diggerendis vix stoma-
 chus hominis robusti & famelici suffecis-
 set. At Bernardus cuncta sine discrimine
 deglutiebat, per aliquot dies crudum san-
 guinem, putans esse butyrum recens,
 manducavit, alia die oleum, credens se
 aquam bibere, ingessit.

6.5. Hoc anno obedientiæ, ipsi injunctæ,
 exacto, Bernardus ad pristinum discipli-
 næ rigorem renovato zelo non secus ac
 torrens, objecta sibi mole diu impeditus,
 reversus est, & tempus, ipsius opinione
 perditum, revocare contendit. Diu no-
 ctuque stans orabat, usque dum genua
 debilitata & pedes tumentes corpus su-
 stinere

Sæcul. XII.
A.C.1117.

stinere non valerent. Diu cilicium ad carnem gestavit, quod prius non deposuit, quam istam corporis macerationem alios notasse cognovit. Ceterum lacte alebatur, cocti leguminis jusculo, vel pul- te. Mirabantur medici, quod vivere posset, & etiam laborare, cum tantam naturæ vim inferret, dicebantque, qui Bernardum ad gravem laborem adstrin- geret, nihil aliud agere, quam agnellum aratro jungere. Cum cibi impatiens sto- machus frequentissime sumpta egereret, scrobiculum penes locum, ubi ad psallen- dum in Choro stabat, fodi iussit, qui eje- cta reciperet, & tandem ingravescente ista infirmitate ab officiis publicis abesse coactus est. Ita affecto corpore nihilo- minus S. Bernardus ad annum vitæ sexa- gesimum tertium pervenit, monasteria haud sane pauca fundavit, Verbum Dei prædicavit, libros præclaros scripsit, egre- giam operam in arduis Ecclesiæ negotiis commodavit, & longa suscepit itinera.

Illo potissimum tempore, quo S. Ber- nardus a communibus familiæ monasti- cæ officiis abesse compulsus est, nata oc- casio, qua multis sæcularibus ad eum in- visentibus innotuit. Plurimi vero ve- niebant, eosque Vir Sanctus, cui tunc vacabat, facilius in conspectum admitte- bat, ac Religionis nostræ Doctrinam ex- ponebat. Quotiescunque, obedientia cogente

Sæcul. XII. cogente ad res Ecclesiæ componendas, e
A.C. 1117. monasterio egrediebatur, quocunque vel
 ob quamcunque causam proficiscebatur,
 de nulla alia re quam de Deo sermonem
 conferebat. Unde brevi ejus pietas sin-
 gularis ad omnium notitiam pervenit,
 atque ex eo tempore Gratia Divina ma-
 gis quam antea in Sancto Viro per do-
 num prophetiæ & miraculorum sensibi-
 lis effecta est.

§. XLIV.

Prima S. Bernardi miracula.

s. 9. 4. **P**rimum miraculum edidit S. Bernardus
 in viro quodam nobili, sibi consan-
 guineo, nomine *Juberto Firmitatis*, qui
 subito vocis & rationis impos factus erat.
 Dolebant ejus filius amicique, quod eum
 sine Confessione peccatorum & sine Via-
 tico jam jam ex hac vita migraturum
 conspicerent. Mittitur nuncius, qui S.
 Abbatem moneret, atque ille adveniens
 infirmum jam triduo cum morte luctan-
 tem invenit. Tum ad filium ceterosque
 circumstantes conversus, *non ignoratis,*
inquit, hunc hominem Deum habere offen-
sum, qui Ecclesiarum Bona diripuit, &
pauperes oppressit. Igitur suadeo; reddi-
te Ecclesiis quæ abstulit, pauperibus tri-
buta male imperata dimittite, & vadem
me accipite, loquendi facultas ægroto re-
dibit, peccata sua confitebitur, morien-
tium